

Месечни извештај

Хуманитарна
Организација
СРБИ ЗА СРБЕ
Април, 2010
www.srbizasrbe.org
Извештај бр. 4

Писмо донаторима

Поштовани донатори, чланови и пријатељи,

Акције наше организације у априлу остаће свакако забележене као једне од најупечтљивијих до сада. У жељи да обрадујемо и помогнемо што више српских породица и њихову децу у склопу Васкршњег празника, посетили смо и помогли породице на Косову и Метохији, Црној Гори, Републици Српској и Крајини. Помоћ наше организације добило је 8 породица и два повратничка села. Изнад свега успели смо да нашим посетама макар мало улепшамо дане након Христовог Васкрсења породицама и деци које и даље широм Балкана живе у јако лошим економским и животним условима.

Прву велику акцију у склопу Васкршњег празника спровели смо на Косову и Метохији. У прикупљању средства за помоћ српском народу учествовали су наши пријатељи из САД, Аустралије, као и братске организације из Швајцарске (Немањићи Тићино) и Аустрије (СПОЛИ). Са укупно 2.600 евра помогнута су два повратничка села, или боље речено гета, у Метохији – Новаке и Жач, у коме Срби повратници воде константну и свакодневну животну борбу са својом несрећном судбином. И овом приликом позивамо апсолутно све српске друштвене и државне институције широм света да учине све што је у њиховој моћи да се овим и преосталом српском народу на Косову и Метохији помогне да преживи, остане и опстане на својим огњиштима!

Након Космета, представници наше организације посетили су и помогли избегличку породицу са Космета - Милиће, који од прогона 1999. године живе у предgraђу Подгорице. Пошто и даље нису стекли елементарна права за социјалну помоћ локалних власти, Милићи на разне начине успевају да преживе. Помоћ наше организације им је добродошла како би их обезбедили са основним животним намирницама и помогли да окрече свој дом.

У Републици Српској тачније предgraђу Билеће посетили смо осмочлану породицу Јокановић. У

скромном дому живи шесторо деце од којих тројица младих дечака већ увек ради, надничи и помаже оцу да прехране мајку и три кћерке које иду у школу. Јокановићима смо помогли са храном, набавком нове обуће и усисивачем.

Последњу велику акцију спровели смо у Крајини где су представници наше организације из Београда и Осијека обишли и помогли шест српских породица у вредности од 2.000 евра. И овог пута, наши пријатељи из Швајцарске и Аустрије учествовали су у прикупљању средстава за ову акцију. Ово је била трећа по реду посета српском народу у Крајини и надамо се да ћемо ускоро поново обићи наш народ јер услови у којима Срби живе скоро па исти оним на Косову и Метохији.

У априлу смо коначно регистровали нашу организацију у Републици Српској, отворили КМ и девизни рачун у банци. Ово је трећа земља у којој званично ради СЗС, а до краја године надамо се да ћемо регистровати организацију у САД што би био свакако наш велики успех.

У месецу мају планирали смо помоћ за пет српских породица са укупно 22 деце! Такође, у Београду 7. маја биће организована хуманитарна журка где ће комплетан приход од продатих карата ићи за помоћ петогодишњој Дајани из Врбаса која се бори са тумором у абдомену. 12. Маја обележићемо и славу наше организације Св. Василија Острошког у Београду.

Желимо да истакнемо велику захвалност нашим донаторима који месечним донацијама причињавају радост српским породицама и деци као и представницима наше организације који имају ту част и привилегију да посећују породице и ту помоћ уруче на најсврсиходнији начин. Идемо даље, НЕМА ПРЕДАЈЕ!

С поштовањем,
Скупштина организације

СЗС на Косову и Метохији

Милош Марковић са малом Јованом из Жача

Представници Хуманитарне Организације Срби за Србе у петак 16.04. спровели су још једну у низу великих хуманитарних акција на Косову и Метохији. У склопу Ваксрње акције наша петочлана делегација обишла је два повратничка села на подручју Метохије и испоручила помоћ у **вредности од 2.600 €.** У овај наш подухват финансијском подршком приклучиле су се Х.О. „Немањићи-Тићино“ из Швајцарске (са 350 €), Српска Православна Омладина Инсбрук „СПОЛИ“ из Аустрије (600 €), пријатељи организације из Лос Анђелеса и Аустралије. Као и до сад ова акција није могла да прође без свесрдне подршке и уобичајеног гостопримства на високом нивоу наших пријатеља из НВО „Мајка девет Југовића“ из Звечана. Целу акцију испратила је и новинарка „Вечерњих Новости“ Драгана Зечевић.

У раним јутарњим часовима наша мала екипа стиже у Грачаницу после мањих непријатности које смо имали приликом преласка административне линије од стране шиптарских „цариника“. Одмах затим продужавамо у село Новаке крај Суве Реке где су нас сачекали пријатељи из ХО „Мајка 9 Југовића“, са

Владиком Атанасијем и мештанима села. У ово село се вратило 30ак људи који планирају да ту остану и припреме терен за повратак својих породица из централне Србије. Договор је био да се овом повратничком селу које је до скора живело од скромног социјалног додатка достави помоћ у виду 20 прасади које ће они даље узгајати и тако мало побољшати свој тежак положај.

Након што су прасићи достављени и пошто смо обавили плаћање, упутили смо се до још једног повратничког села у Метохији. На путу до села Жач прошли смо и кроз Душанов царски град Призрен чије улице сада носе имена нато генерала (веслија кларка) и осталих злочинаца, вероватно у знак захвалности због броја Срба које су оставили да живе у том граду, а могу се избројати на прсте једне руке. Призор који смо затекли у селу Жач, које смо посетили на инсистирање наше пријатељице Драгане из „Вечерњих Новости“ суморни је био од суморног времена и кише која нас је пратила целим путем.

Као што цео јужни део Космета одише америчким знамењима од војних база, преко начина финансирања шиптарске „индустрије“, разних статуа и билборда, имена тргова и улица па до застава на сваком кораку, тако и село Жач није могло да избегне американизацију. Питаће се неко сад какве везе има

СЗС на Косову и Метохији

српско село у Метохији са америком? Има везе. Јер село Жач је модерни резерват где Срби повратници живе као Индијанци у неколико шатора без воде и струје. Слика која се урезује у памћење за сва времена. Слика за тоталну неверицу и очајање. На страну наша лична осећања, ти храбри људи су се вратили на своје огњиште да живе на њему па макар и под шатором. Неколицина њих је презимила под тим шаторима целу зиму. И поред тога што је један од повратника био претучен пар месеци уназад они су решени ту да остану, а ми смо решили да део наше помоћи преусмеримо на ове храбре људе. Такође, испоручили смо и помоћ у хигијени (1 цак) коју смо понели са собом из Београда.

Међу свим тим одраслим људима и женама, **нашла се и мала српска хероина Јована** која има непуних пет година, која спава у рушевинама једне куће на лежаљци за плажу која замењује кревет са својом мајком. Без својих вршњака, без играчака, без ичега. Искрен да будем мислио сам да сам научио да контролиши осећања која надолазе приликом сусрета са нашим људима по енклавама после свог првог боравка на Космету. Међутим после сусрета са малом Јованом и њеним стидљивим осмехом којим је реаговала на свако „задиркивање“ Владику Атанасије, био сам на ивици суза. После међусобне консултације и консултације са попадијом Светланом договорили смо се да остатак помоћи преусмеримо за повратнике у овом селу. Њима смо обезбедили фрижидер, шпорет на дрва, 10 пакета постељине, 10 јастука, 10 ћебади и пакет средстава за хигијену који смо понели са собом из Београда. Највећи проблем са којим се сусрећу наши повратници у селу Жач јесте недостатак пијаће воде који се мора решити у што скорије време.

Пут нас води даље до места Видање где смо са Владиком Атанасијем и осталим члановима нашег малог конвоја обишли радове на кући у којој ће бити отворена нова народна кухиња. То време смо искористили и да мало одморимо слушајући разноразне шаљиве приче и досетке Владику Атанасија којим је држао пажњу свих нас присутних, а поготово 15оро девица из села Видање којима је

поделио чоколаде. Путовање се завршава у **Грачаници** где смо усмено добили речи хвале и подршке од стране Владику Атанасије за нашу посету и уложен труд и позив да се видимо опет у што скорије време.

Морам да напоменем да је карактеристика ове хуманитарне акције била помоћ за два повратничка села, тачније средства су уложена у ствари које треба да буду на опште добро не једној породици или појединцу већ комплетно сеоској српској заједници:

- 1.450e за 20 прасића
- 160e за 10 постељина
- 120e за 10 јастука
- 190e за 10 ћебића
- 260e фрижидер Горење
- 155e "Смедеревац"
- 240e машина за веш (од Божићне акције)
- Превоз наших представника - 125 e
- Укупно: 2.700 евра

И овом приликом пренели смо поздраве наших донатора од Аустралије до Аљаске напаћеном српском и свестрадалном народу на Космету да издржи сва искушења пред којима се сусрећу сваког дана, и обећали да ћемо и даље, са још више снаге и воље бити уз њих! Нек' буде што бити не може!

Помоћ за Јокановиће

Српске Хероине Милићи у свом дому

Представници хуманитарне организације Срби за Србе из Црне Горе посјетили су у току априла и породицу Милић, у склопу Вакршње акције, смјештено на Врелима Рибничким, у преграђу Подгорице. Уручена је помоћ у вриједности од 300 евра. Ова породица расељена са Космета 1999 године смјештена је у изbjeglichkom насељу где живе у веома лошим условима. Проблем није само лош смјештај, већ прије свега то што само отац Миладин ради и зарађује 200 евра мјесечно. Дјевочице Ивана (20) и Зорана (18) су почињале да раде, али су то углавном били привремени послови, обзиром да немају Црногорска документа. Остало троје дјеце су мали, дјевочица Зорица (16) и близанци Зоран и Дејан (13).

Најстарија кћерка Дијана, која се удала и не живи са Милићима, се породила и добила треће дијете. Већ има двије дјевочице Дејану (3) и Дајану (2) које су такође ових дана након Вакрса биле у дому Милића.

Први посету Милићима смо направили уочи Вакрса, где смо им носили храну и одjeћу, да им макар мало уљепшамо најсветији Хришћански празник. И поред тешких услова живота, који обесхрабрују, дочекали су нас топло и срдично. Било је и шале и смијеха као што и треба у кући пуне лијепе и здраве дјеце. Крајем априла поново смо их посјетили и уручили помоћ у

вриједности од 300 евра. Заједно смо трговали намирнице, а дио је дат и у новцу. Помоћ је стигла у правом моменту, били су отпочели кречење и фарбање уз помоћ рођака, а сада ће моћи да замјене и пропле цијеви, због којих би свако кречење било узалудно. Дружићемо се поново... кад буде лијеп дан.. и кречење буде завршено.. кажу да нас дочекају у љепшем абијенту..

Поздрављамо се за сада.. тужни кад помислимо колико им тога недостаје, немоћни да помогнемо колико би жељели.. а опет опчињени њиховом међусобном љубављу и слогом које уливају вјеру да бољи дани за њих ипак долазе, да ће дјеца стасати у људе који ће помоћи оцу и породици.

Остајемо у нади да ће држава у будућности ријешити статус ове и сличних породица у Црној Гори, што би био почетак озбиљног рјешавања њихових проблема. Треба да им се омогући да раде и зарађују за иоле пристојан живот. Остаје на свим људима добре воље да помогну спрам својих могућности у овим тешким данима, а њима је свака помоћ добрдошла.

У Црној Гори код Милића

Мајка и кћерке Јокановић са нашом представницом

У склопу планиране Васкршње акције, представници Хуманитарне организације Срби за Србе из Београда посетили су осмочлану породицу Јокановић из Плужина, у предграђу Билеће. У прохладној и кишовитој Херцеговини посетили смо родитеље Риста и Стану који живе у трошној омаленој кући са својом синовима Александаром (20), Вујадином (17), Вукадином (15), и своје три кћерке Александром (13), Зораном (12) и Росаном (10). Једнократна помоћ у висни од 300 евра обезбедила је Јокановићима основне залихе хране, обућу, нови усисивач, као и мекиње и прекупу за стоку.

Време транзиције и неимаштине погађа скоро цео српски народ а поготову вишечлане породице са много деце, и то нарочито кад родитељи немају прилику да раде и зараде. Домаћин Ристо је пензионисан, с примањем од 130 марака, лошег здравља, док Стана нема услове да оде у пензију, а фирма у којој је радила, Билећанка која је производила тепихе, не ради. Дечији додатак имају три најмлађе сестре и то свега 130 марака, тако да је то све на шта рачуна ова бројна породица.

Стану смо нашли у башти с мотиком у руци, од деце

само Зорану и Александру, трећа сестра чува овце на ливади која је удаљена од куће, док су браћа ту негде, помажу у комшилуку. Тешко је што нико од њих не може да нађе добар и сталан посао а радили би. Најстарији Александар је радио у перионици аута, па у печењари, на грађевини да би зарадио неку марку, али је све то кратког даха. Тренутно помаже једном рођаку да вади камен. Други син Вујадин је завршио за водоинсталатора, али ни за њега нема још никаквог посла. Тешко је њему са 17 година да сам крене, а никог да га уведе у причу... Сестре су мале, седми разред, помажу у кући колико могу.

Очекивали су, кажу, да добију трактор, кад већ нису добили кућу, кад су се делила средства за вишечлане породице, али изгледа да "нису испуњавали услове".

Неразумевање је нешто што их највише мучи и просто им је тешко што помоћ добијају на овај начин, као да им понос не да а живот тражи... Било би некако боље решење да наше државе, којих сад има на све стране, мисле о будућој есенцији друштва и да помогну свој народ, да им се не чини да су гурнути на маргину, просто то врећа поносног човека. Али, они ипак знају да тренутне муке не значе ништа, наспрам њиховог богатства! У сваком случају, задовољни што има људи великог срца и захвални свима, отпоздравили су и захвалили нашим донаторима, и пожелели напредак и успех у даљем раду наше организације!

СЗС поново у Крајини

Породица Панић из Коренице

Представници Хуманитарне организације Срби за Србе у петак 30.04. завршили су 3. по реду акцију на подручју Српске Крајине. Посетили смо шире подручје Коренице у Лици и помогли шест српских породица. Вредност ове хуманитарне помоћи износила је преко 2.100 евра. Поред наше, акцији су се приклучиле и две наше братске организације „Немањићи-Тићино“ са 350e и СПОЛИ са 20e. Ова акција не би била могућа без свесрдне помоћи оца Далибора из Коренице, оца Предрага из Доњег Лапца и наших пријатеља из Вуковара Зокија и Аце. Помоћ коју смо овом приликом обезбедили за српске породице: **3 шпорета на дрва, замрзивач, фрижидер, 4 столице, 10 метара дрва, пакет средстава за хигијену, књиге, друштвене игре и три пакета одеће за децу.**

Акцију започињемо у четвртак поподне из Осијека где се сви окупљамо код нашег представника за подручје хрватске Владе. На лицу места одмах уплаћујемо средства за два шпорета и фрижидер за које смо унапред знали којим породицама су намењени и које смо већ били поручили путем интернета, а који ће бити испоручени (бесплатно) за који дан. У Кореницу стижемо касно увече где нас

дочекује и угошћује наш пријатељ отац Далибор из Горњо-Карловачке Епархије.

Морам да кажем пар ствари о оцу Далибору. Једноставно је задивљујућа његова енергија и ентузијазам који испољава у вршењу својих свештеничких дужности, а поготову вансвештеничких активности. Оца Далибора могу слободно упоредити са нашом пријатељицом попадијом Светланом из „Мајке 9 Југовића“ јер и он на исти начин води истрајну борбу за очување јединства и живота преосталих Срба не само на подручју Коренице већ и много даље. И поред тога што опслужује петнаестак цркви самостално, отац Далибор стиже да константно обилази најугроженије породице, да има увид о свакој српској породици, да едукује, саветује и да каткад води и правну борбу на високом нивоу за заштиту интереса српског народа.

Нажалост стара српска бољка неслога, као и једна од најпогубнијих ствари које су икада могле задесити српски род, а то су политичке партије и овај пут раде контра интереса и потреба српског народа и шире се попут заразе на наш народ и у тим крајевима. Један корак напред и три назад је реално стање међу политичким представницима Срба за ту област, због којих је као и увек највише обичан народ на губитку.

Да се вратимо на нашу акцију. Раном зором у кућу оца Далибора, која је увек широм отворена за сваки вид помоћи свим људима којима је помоћ неопходна, стигао је Саво Маринковић отац двоје малолетне деце из села Дебело брдо за чију смрт децу сина (први разред средње) и девојчицу (шести разред основне) обезбедили пакете одеће јер је тако било договорено у једином разговору који је отац Далибор успео да обави (због недосупности сигнала мобилне телефоније) пре нашег доласка. Помоћ смо морали да уручимо на лицу места јер је господин Маринковић стигао због послса у Кореницу, а деца су била у школи тако да не би затекли никога код куће.

У кратком разговору са Савом Маринковићем смо сазнали да је скоро остао удовац и да веома тешко

СЗС поново у Крајини

живи, а да посла тешко има осим повременог надничења. Пре поласка на пут смо оставили део средстава са стране да уколико сазнамо после сусрета са породицом Маринковић да им је неопходно нешто конкретније поред same одеће за децу покушамо то да им и обезбедимо. Испоставило се то као добар потез јер смо на лицу места сазнали да би им добродао шпорет на дрва, који смо истог момента купили у оближњој трговини.

Након тога смо продужили у комшилук код породице Шупут, наших познаника из прошле акције. Отац породице Жељко Шупут је од стране хрватских власти неправедно окривљен и осуђен за измишљене ратне злочине које је наводно починио и због тога је морао да одлежи одређен период у затвору. Ту видимо и све чари демократске владавине „тисуђење“ хрватске културе. Жељко је већ дуже времена Богу хвала на слободи, али нажалост као осуђеника нико не жели да га прими у радни однос, те је због тога онемогућен да на било који начин издржава своју породицу. Једина помоћ коју ова породица добија је од своје родбине, док треба поменути и помоћ коју пружа бивши кошаркаш Партизана Предраг Шупут у виду стипендије за старијег сина који тренира кошарку и похађа средњу

школу у Апатину. Породици Шупут смо обезбедили 10 метара дрва, део хигијенског пакета и књигу.

Пут нас даље води у село близу Коренице где кућа до куће живе породице Панић (такође познаници из наше прве акције) и Прица. Породице Панић и Прица броје укупно осморо деце. На лицу места смо се уверили у тешке околности под којима живе ове две многочлане породице. Поврх свега Милан Панић је такође био као и Жељко Шупут неправедно окривљен и послат у затвор. Обе породице су принуђене да се некако снalaзe за живот. Могао би се и олако снимити један документарни филм под називом „Сналажење“ где би у главној улози позитивца био српски повратнички народ, а у улози негативца живот, само мислим да би то био један од ретких филмова без „happy end-a“. Због недостатка времена и због смртног случаја у комшилуку, нисмо се дуго задржавали код ових породица. За породицу Панић смо овај пут као конкретан вид помоћи наменили замрзивач, док смо породици Прица наменили фрижидер.

Уз велике речи хвале опроштамо се са нашим Србима и продужавамо до села Ваганце на неких 30km од Коренице уз саму границу са Федерацијом БиХ. Село Ваганце је познато по стравичном злочину које су мештани тог села извршили 1941. у ком су за једно

СЗС поново у Крајини

вече побили хиљаду српских душа из Личког Петровог села. О оваквим злочинима се може сазнати једино из прича од уста до уста, јер овакве приче не завређују ницију пажњу и доносе слаб профит. Ипак је у питању тричавих хиљаду убијених Срба негде у неком камењару „Богу иза ногу“. Ако се једном годишње стидљиво провуче у српској јавности тамо неки Јасеновац дал' са 7.000 или 700.000 Срба, ко ће сад да памти још једну хиљадарку српских жртава у низу.

У селу Ваганце наилазимо на једну од тежих животних прича. На велико инсистирање оца Далибора посетили смо домаћина Душана Грубића. Душанов живот је прича од немила до недрага. Некада изузетно имућан господин, домаћин што би се рекло данас једва преживљава са својом породицом на самом kraју села одсечен од свих. Породица Грубић као једини српска породица у том селу изгубила је највећи део свог имања у претходном рату на тим просторима. Нажалост то није све. Домаћин Душан живи ту са својом супругом и три поодрасла сина који су сви тешко ометени у развоју. Ни то није све, јер отац Далибор је имао право што је инсистирао да помогнемо Душанову породицу иако

су му сви синови прешли тридесету годину. Душанова волја и истрајност, богољубивост, храброст је нешто веома тешко за описати. Он не губи наду и бори се, и поред тих својих невоља он никад није нашао за сходно да затражи било какву врсту помоћи, већ је и од те своје беде увек умео да одвоји да помогне рад цркве. Из приче са тим врсним домаћином се не би никада могло закључити да он живи у стању у каквом живи окружен са своја три болесна сина да нисмо били на лицу места и све то видели. За породицу Грубић смо наменили шпорет на дрва, 4 столице и књигу о Св. Василију Острошком на којој нам је Душан као искрени верник и Православац био посебно захвалан.

Након тога се опраштамо и са оцем Далибором који нас због својих приватних обавеза упућује на свог колегу оца Предрага из Доњег Лапца са којим смо се нашли како би посетили у истоименом месту баку Милицу Вукчевић која живи сама са својом унуком Миланком. Стижемо у Доњи Лапац, где нас је изузетно обрадовало сазнање да ту живи око 2.800 српских душа. На улазу обновљене куће нас дочекују бака Милица и њена унuka Миланка која је осми

СЗС поново у Крајини

разред основне школе. Уз срдачну добродошлицу и широке осмехе провели смо добар део времена у причи са такође енергичним оцем Предрагом, бака Милицом и малом Миланком. Миланка нам се за то време похвалила својим петицама и дипломама из школе док смо слушали о генерално тешкој ситуацији српске заједнице у Доњем Лапцу. Иако бројна заједница доста кубури са недостатком запослења и све мањим бројем деце која се рађају у том месту. За наше две симпатичне српкиње бака Милицу и малу Миланку смо обезбедили шпорет на дрва, две пуне торбе одеће за малу Милицу (која није могла да сакрије свој осмех), једну друштвену игру и једну књигу.

Пошто смо неформално договорили са оцем Далибором раније тог дана, а тад и конкретније са оцем Предрагом да ћемо следећу велику акцију спровести у Доњем Лапцу, оправдили смо се са баком и унуком до наредног виђења. Након тога нас је отац Предраг одвео до цркве Педесетнице (Силаска Духа Светога) која је при kraју обнове, а интересантна је јер је једна од ретких на том подручју рађена у византијском стилу па одскоче својом лепотом од осталих. После пријатног ручка којим нас је угостио отац Предраг и приче о конкретнијој сарадњи

завршавамо ову дугопланирану акцију и крећемо пут Осијека.

Овај пут нисмо пропустили да обиђемо највеће српско стратиште спомен парк Јасеновац у ком је страдало преко 700.000 српских душа за време 2. светског рата. Имали смо ту част да запалимо свеће на српској голготи и да се лично уверимо у сав немар комунистичких и хрватских власти који нису нашли за сходно да за 60 година осим једног споменика осредње величине направе ни стазу достојну десетак жртава, а не неколико стотина хиљада жртава. Највеће српско стратиште икада је данас једна обична ливада крај магистрале, са једном великим мочваром и оронулом и разрушеном дрвеном стазицом. Како се односимо према својим жртвама таква ће нам и будућност бити.

Овом посетом и завршавамо своје путовање у нади да ће наша посета Србима у Крајни и наш извештај пробудити барем мрвицу интересовања па макар и у мислима народу у матици Србији, а поготово у Београду. Још једном преносим велику захвалницу од нашег народа из Крајине свим донаторима и пријатељима наше организације.

**С' вером у Бога
Предраг Маринковић**

Хуманитарна журка 07.05

**ХУМАНИТАРНА ЈУРКА
ЗА ДАЈАНУ ШУВАКОВ, 5 година, Врбас**

ХУМАНИТАРНА ОРГАНИЗАЦИЈА СРБИ ЗА СРБЕ
ПРИКУПЉА СРЕДСТВА ЗА НАБАВКУ НЕОПХОДНОГ
ЛЕКА ЗА ДАЈАНИНУ БОРБУ ПРОТИВ ТУМОРА

ЛЕК: "ТОПОТЕКАН" ПОТРЕБНО: 6.000 €

Информације на: www.srbizasrbe.org

ПЕТАК, 7.МАЈ - СПЛАВ ТЕМПЕРО БАР
истпод трамвајског моста на НБГД, СТРАНИ (близу ХЕЛВЕН)

Контакт: 065/48-00104
УПАЗ: 200 дин. ПОЧЕТАК У 21.

Хуманитарна организација Срби за Србе у сарадњи са пријатељима са Београдског сплава **Темперо Бар** организује прву хуманитарну журку која за циљ има прикупљање средстава неопходних за помоћ петогодишњој **Дајани Шуваков из Врбаса** која има **тумор на абдомену**.

Родитељи иако запослени нису у стању да обезбеде **6.000 евра за набавку довољне количине лека Топотекан** са којим би кроз хемотерапију тумор био успешно отклоњен из тела ове мале девојчице. Планирано је да комплетан приход од улазница (200 дин.) буде прослеђен на рачун мале Дајане, а остатак новца се надамо да ће приложити добровори из Србије и иностранства.

Поред чињенице да је наша организација пре свега определјена за помоћ породицама са петоро и више деце и да не помаже финансијски лечење деце (и одраслих) јер за то пре свега нема финансијских могућности, одлучили смо се да искорачимо из наших редовних хуманитарних активности и покушамо да обезбедимо малој Дајани лек да победи ову сурову болест. На жалост, случајева попут мале Дејане има на хиљаде али држава и друштво нису у стању и неће да помогну у овој борби.

"Шлаг на торту" катастрофалној друштвеној слици свакако додају извесне кримогене индивидуе које су средства намењена за борбу против рака користили за лично богаћење.

Узрок наглом порасту рака и других канцерогених оболења у Србији јесте злочиначко бомбардовање нато алијансе 1999. године ракетама пуњених осиромашеним урунијумом (процена преко 10 тона). Па зар то није довољно јасан сигнал да апсолутно све државне институције морају да се мобилишу како би се даље ширење контаминираних зона зауставило, а помоћ индивидуама и деци да обезбеде средства за лечење била доступна. У супротном, поред "беле куге", нестанку српског народа из Србије доприноће и рак и други слични облици ових болести.

Нека ова хуманитарна журка буде један мали допринос наше борбе за децу. Позивамо младе људе, наше вршњаке, да својим присуствовањем овој журци учине једно добро дело, а да вече проведу у пријатој атмосфери са својим пријатељима и другим људима добре воље.

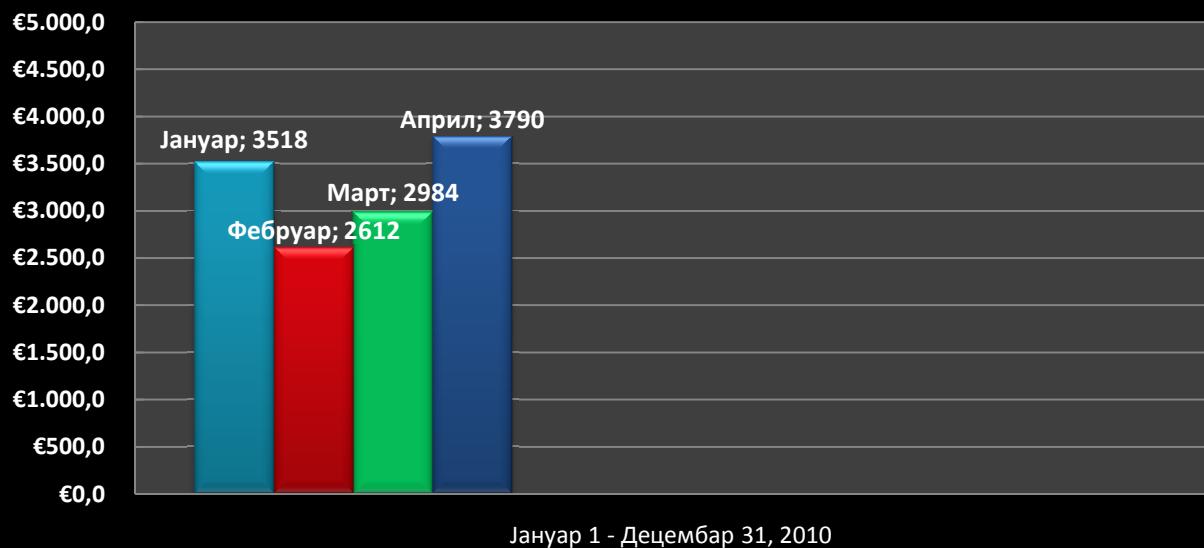
Надамо се да ово неће бити последња хуманитарна журка коју будемо организовали. Жеља нам је да оваква дружења организујемо што чешће, како у Београду тако и другим градовима широм света.

Новчани прилози за куповину лека за малу **Дајану Шуваков** могу се уплатити на текући рачун број **160-5500102233169-67**, код Банке Интезе у Врбасу.

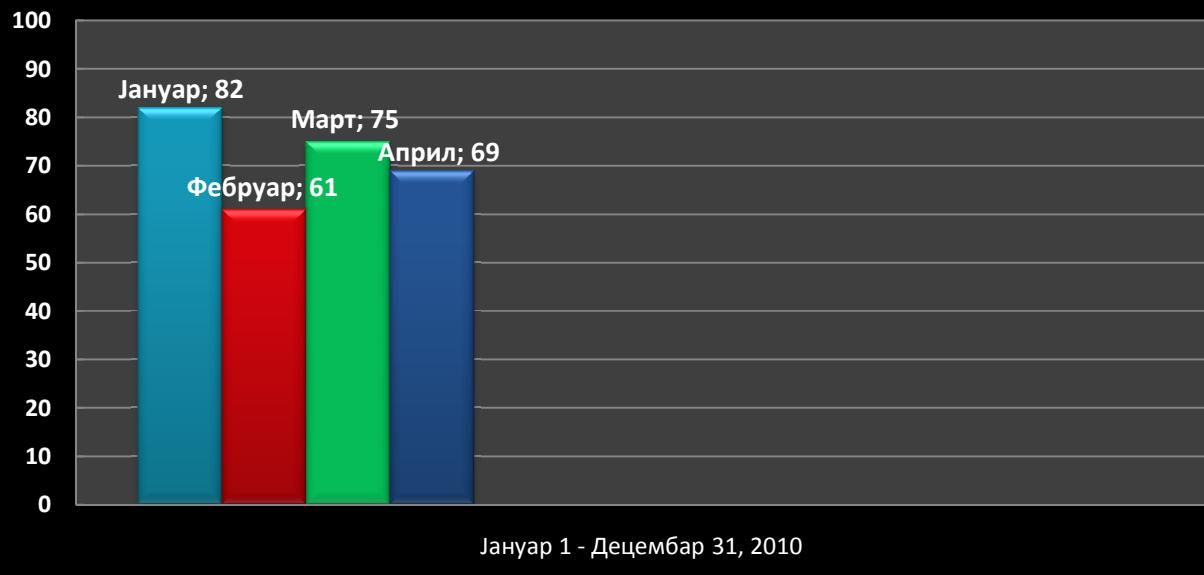
ДОБРОДОШЛИ!

Финансијски извештај

Хуманитарна организација Срби за Србе - донације у 2010.

Хуманитарна организација Срби за Србе - број донатора у 2010.

*Питам их: Где су моји градови?
Где су моја станицата?
Средочајања... тражим њихова лица, у облацима..
Мржња која ме испраћа и траву сажиже,
Од мога прогонства,
Илишће хвата срам,*

*Туте јабуке, ћутти орах, ћутти храст,
Зар и њих треба да оставим, да заборавим?
Треба ли да жалим ластавицу која ми кућом
означаваше кућу?*

*Ја нисам скитница, ја ћу свој хоризонт,
Своју ливаду, своју грану,
Шум кукуруза свога, своје реке, обронка свога,*

*Ја за други завичај не знам, и само ту себе тражим,
Па никако да схватим, да прихватим,
Зашто ме изгоне у слободи коју изабрах,*

*Ја нисам скитница, ја хоћу свој хоризонт,
Своју ливаду, своју грану, шум кукуруза свога,
Своје реке, обронка свога,*

*Овај јад је ипак привремен, овај егзодус изнаћиће од
злата јабуку, са седам пауница, и слатка реч вајке
вратиће снагу мишиће твојој мушкој...*

*Реч, која разгрће сан после громадне патње која
носи у себи семе поврата, по обалама
староставним...*

Хуманитарна организација Срби за Србе
<http://www.srbizasrbe.org>

ДЕЦА СУ НАША БУДУЋНОСТ!